

Bölüm Bir

Bu hikâyede anlatılanlar “Nehrin Ođlu” ile başlamadı. Çođu şey gibi, büyükbaba ve yüzmeye başladı. Ancak çok sonra, Jess olanları en başından düşündüğünde, tıpkı bir hayalin parçası gibi, Nehrin Ođlu’nun da kendisinin bir parçası olduğunun farkına vardı.

Ve bu hayal onun hayatıydı.

Saat dokuz buçuk olmasına rağmen havuz tepeleme doluydu. Yaz tatillerinin, özellikle de böylesine sıcak geçen tatillerin kötü tarafı da buydu. Ancak şikâyet etmemesi gerektiğini biliyordu. Her zamanki iyi yüzücülerle birlikte altı buçuktan beri oradaydı ve rahatsız edilmeden altı buçuk kilometre yüzmüştü.

Ama yine de homurdanmaya başlamıştı; çevresinde Lemmingler* gibi suya atlayan insanları görmek bile çığlık çığlığa bağırarak istemesine neden oluyordu. Henüz

* *Lemmings* adlı bilgisayar oyunundaki, birbirini izleyerek aynı hareketleri yapan küçük yaratıkların her biri. [Ç. N.]

durmak istemiyordu. Daha yüzecek gücü vardı ve bunu kullanarak uzun bir süre daha devam etmek istiyordu.

Diğer yüzücülerin sıçrattığı sulara aldırış etmemeye çalışarak kendi kulvarında inatla ilerlemeye devam etti. Kimi zaman hiç durmadan kulvarında yüzmeye devam ettiğinde diğer yüzücüler, ortak bir bilinçle hareket ediyormuşçasına, o kulvarın Jess'e ait olduğunu kabullenerek onu rahat bırakıyorlardı. Ancak bugün havuza durmaksızın atlayan çok sayıda yüzücü olduğundan bu yöntem işe yarayacak gibi görünmüyordu. On beş dakika geçmeden havuzun katlanılmaz bir hal alacağı çok açıktı.

Kulaçlarına odaklanıp yüzmeye devam etti. Nefes alıp verışı bir saatin tiktakları gibi kulaçlarıyla uyum içindeydi. Bir nefeslik oksijen almak için ağzı yukarı kıvrılarak havadaki yaşamı çekiyor; yüzünü yeniden suyun içine sokarak nefesini verirken oluşan baloncuklar, küçük balıklar gibi dudaklarını gıdıkliyordu.

Bu ritmi seviyordu; buna ihtiyacı vardı. Düşünceleri dağılmaya başladığında onları tekrar düzene sokmasına yardımcı oluyordu. Bazen, her şey yolundayken, kendini güvende hissediyorken ve ortada endişe edecek hiçbir şey yokken düşüncelerini serbest bırakmak hoşuna bile gidiyordu. Ancak büyükbabası hakkında endişeleri olduğunda yahut kendini savunmasız hissettiğinde bu ritme odaklanmak onu sakinleştiriyordu. Bu, yüzmediği anlarda bile işe yarıyordu.

Ama o sürekli yüzüyordu. Yüzmeye ihtiyacı vardı. Yüzmekten mahrum kalsa boğulacakmış gibi hissedebilirdi. Güç ve hızın hissettirdiklerini, köpükten bir yataktaki ışıkların arasında olma hissini, bu ıslak kozada zihninin tüm düşüncelerden arınmasını dahi seviyordu. Uzun mesafe yüzüşü, teknikle olduğu kadar iradeyle de ilgiliydi ve her iki konuda da kuvvetli olduğunu biliyordu. Artık o iradeyi hayata geçirebilmesi için tek ihtiyacı olan şey, kendini deneyebileceği büyük bir yarışmaydı.

Büyükbabasının seslendiğini duydu:

“Devam et Jess!”

Hızla yanından geçerken ona baktı ve kendi kendine gülümsedi. ‘Devam et’ demesinin ne anlama geldiğini biliyordu. Sevgili yaşlı büyükbabası sadece yirmi dakikadır oradaydı, ama şimdiden sıkılmıştı. Jess’i kandıramayacağını şimdiye kadar anlamış olması gerekiyordu. Resim yapmak dışında hiçbir şeye uzun süre yoğunlaşamıyordu ve çok çabuk sinirlenebiliyordu, ama gariptir ki Jess’i yüzerken seyretmeye her zaman geliyordu.

Jess, kulvarının sonuna geldi, dönüşünü yapıp tekrar büyükbabasına baktı. Büyükbaba havuzun sığ kenarında durmuş, çocukları izliyordu. Gitmeye hazırды, ama belki Jess araya birkaç tur daha sığdırabilirdi. Ona doğru kulaç atmaya başladı, anlamadığı bir nedenle tuhaf bir endişe duyuyordu. Sığ kenardaki çocuklar kulvarını kapatmıştı, ama Jess yaklaştıkça kenara çekildiler. Durup durmamak arasında tereddüt ederek aralarından ilerledi.

Büyükbabası tekrar seslendi.

“Her şey yolunda Jess. Devam et!”

Duvar dönüşünü yaparak yüzmeye devam ederken ne-dense çok huzursuzdu. Ters bir şeyler vardı, ama bunun ne olduğunu çözemiyordu. Büyükbabasının sözleri kulak-larında çınliyordu: “Her şey yolunda... Her şey yolunda...” Söylediklerinin aksine, sanki bir şeyleri gizlemeye çalışı-yordu. Yaşlı adam çok inatçı ve huysuzdu, fakat daima her şeyin yolunda olduğunu söylerdi.

Özellikle de işler yolunda değilken...

Kulaç atmayı bırakıp gözleriyle büyükbabasını aradı. Hâlâ suyun sığ kenarında durmuş, çocukları izliyordu; az önceki halinden bir farkı yoktu. Sadece sıkılmış görünüyordu. Belki de tüm bunlar hayal gücünün ürünüydü. Yaşlı adam, Jess'i görünce selamlamak için elini kaldırdı.

Sonra, kalbini tuttu ve suya yığıldı.

Doktorlar büyükbabasını hastanede üç gün tutabildi. Daha uzun kalması gerekiyordu; ama kendini daha iyi hisse der hissetmez bir taksi çağırarak, dehşete düşen dok-torlara, hemşirelere ve arabasının bir cenaze arabasına dö-nüşeceğiinden korkan taksi şoförünün itirazlarına rağmen kendi kendini taburcu etti. Çılgına çevirdiği başhekime 20 Ağustos'ta ailecek tatile çıkacaklarını ve o gün ayın 19'u olduğundan eve gidip eşyalarını toplaması gerektiğini anlattı.

Yine evine dönmüştü.

Jess bunun bir hata olduğunu biliyordu. Büyükbabası-nı tekrar görmek için can atıyordu, ama büyükbabası eve

vardığında bağımsız ruhunun onu bu kez yanlış yönlendirdiğini anlamıştı. Kapıda bir iskelet gibi duruyordu, onu hemen yatağına yatırdılar. Değil tatile gitmek, kendi başına hareket bile edemeyecek kadar bitkin görünüyordu.

Ertesi sabah büyükbabanın ısrarlarıyla eşyalarını toplamaya başladılar, ama öncesinde babası, onu, Doktor Phelps'i aramaya ikna etti. Jess, Doktor Phelps'i sevmesine rağmen geldiğini duyunca üst kattaki odasına çıktı. Sonucun ne olacağını tahmin edebiliyordu: Büyükbabası aklına bir şey koyduysa hiçbir şey onun fikrini değiştiremezdi, tatile gitmeyi kafasına koyduysa gidilecekti. Doktor Phelps çok nazik biriydi, ama büyükbabası hiç çekinmeden onu tersleyebilirdi.

Jess masasına oturup rafındaki, yüzme yarışlarında kazandığı madalyalarla aralarındaki doğum günü kartlarına baktı. Kartların içinde en çok göze çarpan, büyükbabasının aldığı o komik doğum günü kartıydı. Ancak şu anda ne madalyalar ne de on beş yaşında olması önemliydi.

Kaşlarını çatarak dışarıya; şehir merkezine ulaşmaya çalışan araba, otobüs ve taksi kalabalığına baktı. İyi bir tatil ihtimali gerçekten çok uzak görünüyordu.

Bir süre sonra odasının kapısı çaldı.

"İçeri gel anne," dedi, başını bile çevirmeden.

Annesi ona yaklaşıp elini omzuna koydu.

"Kapının çalınıştından, gelenin kim olduğunu anlayabiliyorsun demek?"

Jess ona bakıp gülümsemeye çalıştı.

"Sanırım. Doktor Phelps gitti mi?"

“Evet.”

“Büyükbabam kötü mü davrandı?”

“Kötü değil de... Bilirsin işte...”

“Büyükbabam gibi.”

Annesi güldü:

“Evet. Büyükbaban gibi.”

“Yani tatile gidiyor muyuz?”

“Evet.”

Jess içini çekti.

“Eve dönmemeliydi. Tatile de gitmemeliyiz. Henüz tam iyileşmedi.”

“Biliyorum. Ama en kötüsünü düşünmeyelim. O kadar inatçı ki bize yanıldığımızı kanıtlamak için her şeyi göze alabilir.”

Jess başını öne eğerek kaşlarını çattı.

“Yine de hastanede olması gerektiğini düşünüyorum.”

“Evet, ama onu bu yaştan sonra değiştiremezsin,” dedi annesi. “Nasıl biri olduğunu biliyorsun. Baban da, ben de bu durumdan hoşnut değiliz. Anladığım kadarıyla gideceğimiz yer oldukça ıssız; eğer orada da bir rahatsızlık geçirirse onu hastaneye götürmek kolay olmayacak. Ama gitmeyi kafasına koymuş, bunun ona iyi gelmesini ümit etmekten başka bir şey yapamayız.”

“Onun dinlenmeye ihtiyacı var. Bol bol dinlenmeye.”

“Bunu bir de ona söylemeyi dene istersen. Neyse, sen hazırlandın mı?”

“Evet.”

“Aferin.” Annesi aniden Jess’e doğru eğildi. “Babana da destek ol Jess. Zaten olacaksınız, ama unutmama: Bu senin için ne kadar zor olursa olsun baban için daha zor. Tamam mı? Aşağıda görüşürüz.”

Annesi Jess’i öpüp odadan çıktı. Jess annesinin dediklerini düşündü. Elbette haklıydı. Babası için daha zor olmalıydı. Sürekli tartışıyor gibi görüneler de büyükbabasının tek oğluydu. Ama çok ayrı iki kişiliğe sahiptiler: Biri aşırı derece bağımsız ve aceleci, diğeri ise son derece yumuşak başlı ve ağır.

Pencereden dışarı bakıp babasının, arabanın üstüne monte etmek için hazırladığı bagajı takmaya çalıştığı görünce gülümsedi. Babasının hırsı, işte bu asla istenen sonuca ulaşmayan DIY* tasarımlarıyla sınırlıydı. Bir şeyler üretmeyi çok seviyordu. Bir şeyler öğretmeye çalışarak geçirdiği yorucu bir işgününün ardından bu tür şeyler yapmak, üzerindeki gerginliği alıyordu; fakat ortaya çıkan bu talihsiz nesnelere dünyaya kendi istekleriyle gelmiş benzeriyordular. Görenlerin ‘tabut’ adını taktıkları tavan bagajı da farklı sayılmazdı.

“Hazır mısın Jess?”

Jess, valizini alıp odasının kapısını açtığı anda karşısında babasını buldu.

“Ben taşırım,” dedi babası.

* Amerika’da çok popüler bir kavram olan *Do It Yourself*’in kısaltması. İhtiyaç duyulan ürün ya da malzemenin satın alınması yerine oluşturulması anlamına gelmektedir. [E. N.]

“Sorun değil.”

“Hayır.” Bavulu almak için uzandı, sonra ani bir hareketle kolunu Jess’e dolayarak ona sarıldı. Jess bir şeyler söylemesini bekledi; ama babası hiçbir şey söylemiyor, sadece omzunun üzerinden ileriye bakıyordu. Ve aniden kollarını çekip,

“Uzun bir süredir ilk defa bugün yüzmüyorsun,” dedi.

“İçimden gelmedi.”

“Anlıyorum.”

Bavulu alarak merdivenden aşağı doğru inmeye başladı. Arkasından inen Jess, babasının yüzündeki ifadeyi görme-ye çalıştıysa da başarılı olamadı.

“Oraya varmamız ne kadar sürer?” dedi.

“Daha önce gitmediğim için tam olarak bilemiyorum. Büyük ihtimalle yollarda çok turist olacaktır. Bu bizi yavaşlatabilir. Ayrıca çok uzak bir yer. Haritadan anlayabildiğim kadarıyla en yakın yerleşim yerine kilometrelerce uzakta, ulaşımı da oldukça zor görünüyor.” Saatine baktı. “Hava kararmadan önce varacağımızı sanmıyorum.”

Babası merdivenden aşağı inerek bavulu diğerlerinin yanına koydu. Mutfak kapısında annesi belirdi.

“Tabutu arabaya yerleştirdin mi?” diye sordu.

“Evet, ama ondan bu şekilde bahsetmesek olur mu?” diye yanıtladı babası, kaşlarını çatarak.

“Baban önemsemiyor ki,” dedi. “Zaten bu ismi de o takmıştı.”

Babası Jess’e bakarak, “Ben babamı kastetmemiştim,” dedi.